FOTBAL FOTBAL FOTBAL

Ştiinţa Cluj a plecat ieri la Madrid

După cum se ştie, miercuri se desfăşoară la Madrid cel de al doilea joc din cadrul „Cupei cupelor" între echipele Atletico Madrid şi Ştiinţa Cluj. Fotbaliştii clujeni au părăsit ţara, ieri, pe calea aerului, deplasînd un lot de 14 jucători. Printre aceştia se află, **Ivansuc, Marcu, Grăjdeanu, Adam, Ringheanu, Gaboraş, Vasile Alexandru, Cîmpeanu** etc.

Dinamo Bucureşti pleacă azi la Milano

Tot miercuri are loc la Milano returul partidei Internazionale — Dinamo Bucureşti, contînd pentru turul al doilea în „Cupa campionilor europeni". Din lot fac parte, printre alţii, **Datcu, Popa, Nunweiller III, Pircălab, Ene II, Ghergheli, Ştefan, Frăţilă.**

Selecţionata categoriei A — Poiana Cimpina 5-2 (3-1)

In cursul dimineţii de azi va pleca în R. F. Germană o selecţionată a categoriei A, alcătuită pe scheletul Petrolului. Fotbaliştii români vor evolua miercuri la Hanovra în compania cunoscutei formaţii vest-germane Hanovra 96, care activează în prima ligă.

In vederea jocului cu Hanovra, selecţionata categoriei A a susţinut, ieri, la Ploieşti un joc de verificare cu Poiana Cîmpina pe care a întrecut-o cu 5—2 (3—1). In pofida timpului rece şi ploios la acest meci au fost prezenţi numeroşi spectatori. Iată cum s-au înscris golurile : în min. 16, **Matei** primeşte o pasă de la Dridea I şi deschide scorul. In min. 26 are loc o combinaţie Badea-Matei-**Dridea I** şi ultimul înscrie cu capul. In min. 30, este rîndul lui **Badea** să fructifice o pasă primită de la Dridea I. După acest scor cîmpinenii au o scurtă revenire, reuşind să reducă din scor prin **Bontaş** (min. 34) şi **Mateescu** (min. 47). In min. 65, Moldoveanu şutează puternic, mingea este respinsă de Szabo tot la **Moldoveanu,** care nu mai greşeşte. După numai 2 minute, Matei **pecetluieşte** scorul la 5—2. Arbitrul C. Dragu a condus următoarele formaţii :

SELECŢIONATA CATEGORIEI A: Ionescu-Pahonţu, Boc, C. Dan, Mocanu (Florea)-D. Popescu, Dragomir-Matei, Dridea I, Badea, Moldoveanu (Dridea II).

POIANA : Szabo-Şovăială (Cruceru), Postolache, Mărculescu, Mateescu (Şovăială)-Rotaru, Zamfir (Mateescu)- Băjan (Voicu), Iordache, Bontaş (Băjan), Matei.

A. VLĂSCEANU şi **GH. ALEXANDRESCU** — coresp.

ŞTIINŢA TIMIŞOARA — C. F. R. TIMIŞOARA 1—1 (0—1)

TIMIŞOARA 12 (prin telefon). — Astăzi s-a disputat în localitate în faţa a peste 1 000 de spectatori, care au înfruntat timpul nefavorabil (a nins tot timpul), jocul amical dintre echipele timişorene **Ştiinţa** şi **C.F.R.** Scorul a fost deschis de fotbaliştii feroviari, care au înscris în min. 6 prin Fodor. Pentru studenţi a egalat, în min. 79, Răcelescu.

ŞT. MARTON — coresp.

Fotbalul la răscruce?

FOTBALUL A FOST ÎNCĂ DE LA ÎNCEPUTURILE SALE UN JOC ÎN CARE MARELE PREŢ SE PUNE PE ATAC. Istoria sportului cu balonul rotund ne furnizează un amănunt interesant : în 1863 – anul de naştere al fotbalului modern – o echipă avea în cîmp 9 atacanţi şi numai un fundaş, arătînd astfel spiritul autentic al jocului : ofensiva, expresia vie a tinereţii. Între atacanţi şi apărători a început o luptă acerbă, dar corectă, al cărei succes depindea de armele fiecărei tabere, de calităţile uneia şi defectele celeilalte.

Imperfecţiunile tehnice sau fizice ale atacanţilor îi ajutau pe apărători, chiar în inferioritate numerică, să reziste. Dar această perioadă a fost scurtă. Antrenamentele, perfecţiunea tehnică au uşurat controlul mingii şi precizia paselor la atacanţi, mărindu-le posibilităţile.

Balanţa a început să se încline în favoarea atacanţilor pe măsura îmbunătăţirii armelor lor fotbalistice : jocul cu minge sau fără minge. O dată cu această schimbare, jocul a început să placă. Încă din 1887—1890 atacanţii îşi organizau jocul cu destulă măiestrie. Deşi erau doar 5, ei reuşeau să creeze ceea ce se chema un spectacol sportiv. In 1885, în Anglia se introduce profesionismul, fapt care dă un impuls şi mai mare pregătirii tehnice şi, mai ales, atletice. În 1901, la Cristal Palace din Londra, cu ocazia finalei „Cupei Angliei" sînt prezenţi 110 802 spectatori. Este actul de naştere al spectacolului sportiv fotbalistic. De aici încolo drumul acestui joc este asigurat. Caracteristic era modul plăcut al jocului atacanţilor. Ei sînt aceia glorificaţi de presă, ei primesc răsplata cea mai mare.

În Europa centrală se transplantează modelul britanic pe un teren de mai mare fantezie şi subtilitate. În special în ce priveşte tehnica, Wunderteamul austriac a dovedit-o.

Echipele engleze rămîn imbatabile datorită ofensivei lor atletice, impetuoasă pînă în 1934, cînd suferă prima înfrîngere în Spania. Atît în Anglia cît şi în America de Sud sau Europa, spectatorii admirau minunatele mişcări cu mingea ale atacanţilor, şuturile lor năpraznice, precum şi subtilitatea acţiunilor în faţa apărătorilor. Aceştia îşi adunau amărăciunea înfrîngerilor fără a dezarma. În 1925, regulamentul, prin noua formulare a ofsaidului, îi dezavantajează pe înaintaşi, liniile de atac fiind puse în mare încurcătură. Dar lupta dintre forţele celor două tabere, atacul şi apărarea, îşi găseşte o nouă formă o dată cu apariţia WM-ului lui Chapmann de la echipa Arsenal Londra. Acest inginer de mine aşează trei fundaşi pe o linie, cu doi mijlocaşi care să-i protejeze. În plus, pentru a întări apărările, recurge la un jucător cu dublă misiune (atac-apărare) pe tot terenul. Este interulrătăcitor (Alec James). Modificarea numărului şi poziţiei fundaşilor uşura oprirea atacurilor, împiedicînd astfel spectacolul oferit de ele pînă atunci. Se părea că fotbalul este gata să-şi dea sfîrşitul. O întreagă campanie de presă începe şi o larmă întreagă se dezlănţuie contra sistemului WM, un adevărat „beton" al acelor vremuri. O mie de cusururi i se găsesc şi o mie de acuzaţii îl stigmatizează.

Dar fotbalul şi-a văzut de drum. Era prima răscruce a acestui sport atît de popular, provocată de criza armelor atacului faţă de cele ale apărării. Depăşirea ei a fost posibilă datorită soluţiilor găsite în timpul jocului de către unii fotbalişti, soluţii analizate apoi de tehnicieni şi transformate în antrenamente.

Era clar că nu sistemul „omoară" fotbalul, ci interpretarea lui. Iar în această privinţă numai pregătirea are cuvîntul decisiv.

La noi, în 1927—1928, străluceşte echipa Chinezul Timişoara, cu un stil de joc elastic, corect, specific Europei centrale, care place mult. Treptat, echipele bune se înmulţesc. Apar : Colţea Braşov, Juventus Bucureşti, Amateur Galaţi etc. Începînd din 1930 se ivesc altele : C.A.O. din Oradea, Ripensia Timişoara, apoi Venus şi Rapid din Bucureşti etc. Jocul tuturor se bazează pe atac. Era o dovadă că spiritul ofensiv al jocului făcea din atacant un artist al inteligenţei şi mişcării, calităţi prin care cucerea publicul.

După 1945, WM-ul se aplică aproape în majoritatea ţărilor. Tot atunci, în mintea jucătorilor ca şi a antrenorilor, mijea ideea că cei trei fundaşi sînt prea distanţaţi şi sînt vulnerabili (1949). Ca urmare, un half este retras între ei pentru ca, pe lăţimea din faţa porţii, spaţiile să devină mai mici şi mai uşor de păzit, iar un inter, centrul atacant sau chiar o extremă deveneau „mijlocaşi".

La noi asistăm la aşa-zisele apărări aglomerate cam de prin 1952. Voci multe se ridicau condamnînd manevrele apărătorilor. Şi pe glob fenomenul este acelaşi, astfel, că în 1958, ca o confirmare a necesităţii de a întări apărările (datorită superiorităţii zdrobitoare tehnico-tactice a atacanţilor), apare sistemul 1—4—2—4), inovaţie braziliană. Ungurii aplicaseră şi ei cu succes o variantă mai elastică a acestui sistem încă din 1950—51, atingînd în 1953 apogeul prin victoria repurtată cu 6—3 asupra WM-ului Angliei.

● Spiritul autentic al jocului : ofensiva ● Echipele engleze, imbatabile pînă în 1934 ● Prima răscruce a fotbalului : noua formulare a ofsaidului, în 1925 ● Helenio Herrera şi „betonul" lui ● „Marea ceartă" ● A doua răscruce : evoluţia inegală a atacului şi a apărării ● Meciurile Romania—Portugalia şi Dinamo—Inter, puncte de plecare

Valabilitatea noului sistem nu mai poate fi contestată.

Dar pofta vine mîncînd. O serie de antrenori, mînaţi de cluburi avide după rezultate au întrevăzut în noul sistem un fel de panaceu. Şi iată-ne cu o altă concepţie, aceea a „betonului". **„Întîi apărarea şi apoi atacul"** a devenit sloganul acestui fel de a gîndi, aşa-zis realist.

În această privinţă trebuie să facem o deosebire între acţiunea de echilibrare a forţelor apărării faţă de atac şi între goana după rezultat, prin întărirea exagerată DOAR a apărării. Credem că ultima a generat răscrucea de azi a fotbalului. Rezultatul a devenit factorul obsesiv, atît pentru încasări cît şi pentru prestigiu. Mărirea numărului de fundaşi se dovedise necesară. Se ştie că şi noi am cunoscut două perioade de întărire excesivă a apărărilor, în 1953—1956 şi 1963—1964. La noi însă nu a fost o chestiune de modă, ci o tendinţă a echipelor mai slabe de a nu se lăsa învinse.

Ne amintim de apărările aglomerate în care fundaşii erau ajutaţi de halfi la Industria sîrmei Cîmpia Turzii, Metalul Hunedoara, Rapid Bucureşti (care în 1956—1957 îl folosea pe Seredai ca „măturător"), Ştiinţa Cluj, I. C. Oradea etc. De asemenea, în 1963—1964 echipe ca Crişul Oradea, Siderurgistul Galaţi, Metalul Tîrgovişte, mai recent Dinamo Piteşti şi Progresul (ultima în toamna lui 1964) au aplicat apărări supraaglomerate, neglijînd atacul.

Dar, fără atac echipa nu poate să obţină performanţe şi parte din aceste formaţii retrogradează uşor.

În 1962 şi 1964 la marile competiţii fotbalistice (inclusiv campionatul mondial din Chile) multe formaţii au folosit, sub o formă sau alta, „betonul". Acest fapt a provocat o dublă reacţie : din partea presei de specialitate ca şi din partea tehnicienilor şi jucătorilor. Şi, deodată, am asistat la împărţirea în două tabere, fiecare atribuindu-şi justeţea opiniei. De fapt, era vorba doar de discuţii sterile, care în fond se rezumau să prezinte cît mai atrăgător una dintre cele două concepţii : atacul sau „betonul".

Între teoreticieni s-a iscat o ceartă care a dat impresia că fotbalul se află la o răscruce fatală. Astfel, în Franţa, François Thébaud condamna fotbalul practicat de Internazionale, ca şi pe antrenorul ei, elogiind jocul formaţiei belgiene Anderlecht. Nu numai acest ziarist, ci şi o serie de confraţi ai săi declarau că fotbalul este în primejdie şi că el va muri dacă „betonul" lui Herrera va triumfa. Singura scăpare era imitarea „calapodului" Anderlecht. O alarmă părea că a fost dată în întreaga Europă, creînd o atmosferă de incertitudine şi defetism.

În „France Football" din 27 octombrie 1964 Jacques Ferran publica faimosul său articol intitulat **„Marea ceartă"**, în care exprima tendinţele din Franţa, ca şi din alte părţi ale lumii, arătînd părerea sa. Citîm cîteva pasaje pentru a intra pe firul gîndirii lui : **„Meciul nul prin care s-a terminat confruntarea Bologna-Anderlecht, a făcut să răbufnească cearta între partizanii „jocului belgian" (1—4—2—4, apărarea în linie cu utilizarea ofsaidului, du-te-vino constant al mingii) şi partizanii „jocului italian" (lăcat defensiv cu un fundaş liber şi marcaj individual, joc pe contraatac). Ceea ce mă împiedică să aleg între aceste diferite sisteme, actualmente în uz, este mai întîi că ele comportă — toate — avantaje şi inconveniente** (n.a. apărarea în linie are erori, iar „betonul" prezintă pericole). **Dacă nu ar fi fost aşa, dacă o organizare a jocului ar fi fost evident mai bună ca altele, toată lumea ar fi folosit-o. Şi, fotbalul, ar fi pierdut mult din bogăţia şi din inventivitatea sa".**

Cîtă dreptate în aceste cuvinte ! Azi, Internazionale cu jocul său atît de hulit, este dublă campioană a lumii. şi de două ori campioană a Europei, iar Anderlecht nu a obţinut nici un titlu internaţional. Este o dovadă logică că, totuşi, Inter şi sistemul ei au unele părţi bune, demne de luat în seamă. Desigur, că echipa din Milano are jucători foarte buni, jucători care în atac, chiar dacă sînt puţini, pot străpunge apărări dintre cele mai bune. Şi aici este adevăratul sens : fără atacanţi de mare valoare „betonul" nu ar da mai mult decît o echipă mediocră. Fără atacanţi eficaci „betonul" e ridicol. Tocmai de aceea azi el caută să desăvîrşească atacanţii şi atacurile. Nu-i mai puţin adevărat că chiar jucători de acest calibru pot fi anihilaţi printr-o apărare ermetică, mobilă şi promptă, aşa cum a fost cazul celei a echipei noastre campioane, Dinamo Bucureşti, în meciul de la 1 decembrie, cu Internazionale.

Inter a devenit mult mai elastică, prezentînd două faţete tactice, după nevoi : una ofensivă (acasă) şi alta defensivă (în deplasare), bineînţeles predominînd încă un excesiv simţ al prudenţei. De altfel, aşa cum au putut constata şi spectatorii români, în jocul cu Dinamo Bucureşti Internazionale a început foarte ofensiv, prestînd — în general — un joc mult mai elastic decît anul trecut în meciul cu acelaşi adversar. Este o dovadă că „betonul" nu mai rămîne un sistem, ci o tactică trecătoare, spiritul jocului ofensiv reluîndu-şi încet locul. De altfel, tocmai datorită acestui spirit ofensiv, Dinamo şi-a impus jocul, dominînd destul de mult echipa lui Helenio Herrera. Fără acest spirit fotbalul ar muri într-adevăr.

Inaintea jocului de la Milano cu Liverpool, disputat în ediţia trecută a „C.C.E.", Herrera declara că Internazionale va juca... **„mereu în atac fără să lase răgaz adversarilor săi. In orice caz echipa nu se va rupe în două. Mijlocul terenului va fi acoperit şi Inter va renaşte".**

Sistemele rigide, exclusiviste, ca şi tacticile şablon, necesare antrenorilor pentru o etapă îşi pierd repede eficacitatea, fiindcă nu duc la progres şi publicul le refuză.

Este semnificativ că în Franţa, unde s-a dat cea mai mare bătălie teoretică a fotbalului, s-a înregistrat — simultan — cea mai mare criză a lui.

Aşa-zisa răscruce de azi pe plan mondial este un element natural, izvorît din evoluţia inegală a atacului şi a apărării. El a fost amplificat şi deformat de „marea ceartă", astfel că a abătut atenţia de la ceea ce era principal : depăşirea etapei. **„Betonul", în formă rigidă de sistem, este o soluţie trecătoare,** căci îi lipseşte esenţa după care umblă publicul de peste 100 de ani : **măiestria spectaculoasă a atacului.** Or, fără ea, jocul devine o... gimnastică de după-amiază, fără spectatori, bineînţeles. Cine ar mai plăti jucătorii în acest caz ? Este adevărat că „betonul" lui Internazionale oferă şi spectacol, datorită jucătorilor de superclasă din atac. Dar ce ar putea da ei dacă nu ar avea această superioritate ? Şi cît vor mai accepta să fie singurii hamali ? Dar ce va face publicul care plăteşte ? Geniul fotbalistic nu va suporta, cu siguranţă, o situaţie prelungită de inferiorizare şi corvoadă a jucătorilor.

Aşa cum în epoca WM-ului tehnicienii şi jucătorii şi-au aţintit privirea la acţiunea de pregătire a atacului pentru a-i învinge sterilitatea şi monotonia, tot aşa şi acum este timpul să mai lăsăm discuţiile de prestigiu referitoare la joc, ca un şah etern, şi să perfecţionăm armele : ANTRENAMENTUL. „Betonul" ca sistem nu va muri prin... blesteme, ci prin „spargere" (şi, Dinamo Bucureşti a confirmat din plin această idee în meciul cîştigat cu 2—1). Or, în această privinţă nu-i nimeni să creadă că fără pregătire, şi încă una de cea mai înaltă valoare, există vreo şansă. După cîte am văzut, Herrera şi-a schimbat o parte din concepţie, iar în Argentina, antrenorul lui Independiente Buenos Aires face la fel în antrenamente.

Etapa „betonului" este depăşită prin geniul şi pregătirea fotbaliştilor şi nu prin discuţii. Este interesant de văzut că încă din 1963 tehnicienii români au avut asemenea idei, azi verificate. „Contrabetonul" este pregătirea tuturor jucătorilor în spiritul tinereţii avîntate, dornică de a ataca şi nu de a se apăra permanent. Exemplul lui Dinamo şi al echipei noastre reprezentative în meciul cu Portugalia trebuie să constituie miezul concluziei noastre : „betonul" poate fi străpuns prin pregătirea totală la club şi, în viaţă, printr-o dorinţă fierbinte de a juca în stil „european". Psihoza „betonului" legată de frica rezultatului poate fi vindecată prin munca şi clarviziunea noastră, a antrenorilor, a jucătorilor.

NICOLAE PETRESCU
antrenor

Pronosport

Rezultatele concursurilor Pronosport B-16 şi A-50, etapa din 12 decembrie 1965:

I. Din. Zagreb—Haiduk Split	X
II. Steaua roşie — Voivodina	2
III. Olimpia Liubliana—Partizan	1
IV. Saraievo—Rieka	X
V. Internazionale—Fiorentina	X
VI. Roma—Torino	1
VII. Catania—Lazio	X
VIII. Foggia—Spal	1
IX. Atalanta—Sampdoria	1
X. Brescia—Lanerossi	1
XI. Juventul—Cagliari	X
XII. Napoli—Varese	X
XIII. Bologna—Milan	1

Fond de premii: A 50 = 127.512 lei
B 16 = 92.913 lei
din care 30.756 lei report premiu excepţional.